

Буря лун (Крізь дзеркала #4)

КУПИТИ

У фінальній частині тетралогії «Крізь дзеркала» Крістелль Дабос запрошує нас у саме серце великої гри.

Офелія і Торн нарешті знайшли одне одного, недовіра між ними подолана, проте закохані змушені тримати свої стосунки в суворій таємниці. Лише так вони зможуть продовжити пошуки загадкового Бога, чия руйнівна сила продовжує поглинати цілі шматки ковчегів разом із тисячами невинних.

Чи справді Бог створив цей світ, чи він просто ошуканець? Що було до появи ковчегів? Офелія стоїть на початку надзвичайно небезпечного й навіть саморуйнівного шляху, щоб знайти відповіді на ці запитання. І можливо, вона вже ніколи не зможе повернутися до себе колишньої. Або й просто — повернутися... Детальніше про книгу

Книга «Буря лун» — це підліткове фентезі від французької авторки Крістелль Дабос. Письменниця проводить читачів до магічного виміру, що поступово тоне в хаосі. Гадалося б, незабаром його повністю поглине забуття, але двоє закоханих сміливців спробують врятувати світ, щоб побудувати в ньому щось світле — без брехні, ілюзій та секретів. Торн і Офелія обрали складний шлях, але чого не вдієш заради свободи, миру та справедливості? Рейтинг 3,74 на Goodreads із понад 48,7 тис. оцінок. Рейтинг 4,3 на Amazon із понад 1,5 тис. оцінок. Завершальна книга тетралогії «Крізь дзеркала!» На межі катастрофи: остання мандрівка Офелії

Дія роману розгортається на ковчезі Вавилон, у місці, що зберігає всю мудрість людства, і приховує незліченну кількість таємниць... Офелія й Торн прагнуть їх розкрити, навіть якщо за це доведеться сплатити високу ціну. Головні герої вже не плывуть за течією: вони борсаються в стрімкому потоці темних загадок і затуманених істин, відчайдушно намагаючись вчепитись за нитку правди, що повсякчас вислизає з їхніх рук.

Офелія й Торн мусять запобігти другому розриву світу, протистояти творцю ковчегів — Богу, а також з'ясувати походження сутності Іншого, якого героїня звільнила у дитинстві. Утім, існування цієї невідомої істоти змушує дівчину відчувати невпевненість у собі та піддавати сумніву власну ідентичність...

Офелія вразлива й втомлена, але не зломлена. Утім, вона й не має права на слабкість, адже від дій героїні залежить доля всього живого.

Моторошні таємниці ведуть закоханих до Обсерваторії Відхилень, і видається, що саме там можна знайти ключ до порятунку людства... «Це була справжня подорож, і я насолоджувалася кожною миттю, дуже шкода, що вона закінчилася. Остання книга стала грандіозним фіналом — із неочікуваними поворотами, які важко було передбачити, якщо згадати, з чого все починалося»,

— із відгуку читачки Aimee C. на агрегаторі «NetGalley» Там, де стихія шепоче відповіді

Роман «Крізь дзеркала. Буря лун» Крістелль Дабос написала у притаманних серії жанрових образах стимпанку, але посилила наратив елементами філософської фантастики. Ефемерні метафізичні імпульси пронизують весь сюжет, спонукаючи головних героїв розмірковувати про важливість їхньої місії, а читачів — заново осмислювати написане. Авторка «заплутала» не лишень дійових осіб історії, а й публіку, яка захопливо спостерігала за пригодами й внутрішніми трансформаціями персонажів протягом трьох попередніх книжок.

Останній роман тетралогії відзначається не тільки глибокими рефлексіями про життя в постійному незнанні, а й похмурішою атмосферою, що ніби готує читачів до нищівної бурі, яка суне на чисельні архіпелаги. Це Інший посіяв зерна руйнації, чи Бог втрачає контроль над своїм творінням? Варто купити «Буря лун», щоб розкрити всі таємниці світу, поки він ще існує..

За лаштунками

Він дивиться в дзеркало — він не має відображення. Неважливо, головне — люстро. Простеньке, невелике, криво висить на стіні. Схоже на Офелію.

Його палець ковзає дзеркальною поверхнею, не лишаючи сліду. Усе почалося тут чи, залежно від кута зору, усе тут закінчилося. Хай там як, тут усе стало справді цікавим. Він пам'ятає, ніби це було вчора, перший прохід Офелії крізь дзеркало тієї незабутньої ночі.

Він робить декілька кроків по кімнаті, звично зиркає на старі іграшки, що рухаються на полицках, і зупиняється перед двоповерховим ліжком. Спершу Офелія ділила його зі старшою сестрою, потім — із меншим братом, а тоді поспіхом полишила Аніму. Йому це добре відомо: він роками уважно спостерігає з-за лаштунків. Їй завжди більше подобалося ліжко внизу. Родина не торкнулася розкиданих простирادل і подушки зі слідом від голови, ніби всі чекали, що вона от-от повернеться додому.

Він нахиляється й усміхнено роздивляється мапи двадцяти одного великого ковчега, пришпилені під верхнім ліжком. Замкнена тут через Настоятельок Офелія довго шукала на тих мапах зниклого чоловіка.

Він спускається сходами, проходить їдальнею, де сохнуть тарілки. Нікого немає. Усі вийшли посеред вечері — через діру, звісно ж. У цих порожніх кімнатах йому ввижається, що він майже присутній, справді тут.

Навіть сам будинок ніби відчуває вторгнення: за ним дзеленчать люстри, скриплять меблі, запитально б'є годинник. Ось що його розважає в анімистів. Урешті-решт перестаєш розуміти, хто кому насправді належить: предмет власникові чи власник предметові.

Опинившись надворі, він безтурботно йде вулицею.

Не квапиться. Йому цікаво, так, але він не поспішає.

Однак відтепер час полічений. Для всіх, і для нього теж.

Він приєднується до скупчення сусідів навколо того, що вони називають «дірою», схвильовано перезираючись. Діра схожа на отвір каналізації посеред тротуару, хіба що, коли вони підносять до неї ліхтарі,

туди не пробивається світло. Щоб виміряти глибину, хтось розгортає сантиметрову стрічку, якій скоро забракне довжини. У день діри не було, на сполох забила Настоятелька, коли мало не впала туди.

Він не стримує посмішки. Це тільки початок, пані.

У натовпі він помічає батьків Офелії — ті, як завше, не помічають його. У їхніх очах зблискує однакове німе запитання. Вони не знають, де зараз їхня донька, не знають і того, що в цій прірві посеред тротуару частково винна саме вона, але нескладно здогадатися, що цього вечора вони думають про неї більше, ніж завжди.

Сильніше притискають до себе решту дітей, не в змозі відповісти на їхні запитання. Гарні, високі, здорові діти. У світлі ліхтарів сяє їхнє золотисте волосся.

Він ніколи не втомлюється помічати, наскільки Офелія від них відрізняється, і на те є причина.

Він продовжує прогулянку. Два кроки — і ось інший кінець світу, Полюс, десь між горішніми поверхами й підвалами Небограда, на порозі помістя Беренільди.

Цей маєток, занурений у вічну осінь, знайомий йому, як і будинок на Анімі. Хай би куди пішла Офелія, він ішов за нею. Коли вона служила лакеєм Беренільди, він був поруч. Коли вона стала другою казкаркою Фарука, він був поруч. Коли вона розшукувала викрадених із Місяцесяйва, він був поруч. Він спостерігав за її негараздами із зацікавленістю, що зростала, але ніколи не виходив із-за лаштунків.

Він обожноє регулярно повертатися до головних центрів історії, великої історії, їхньої спільної історії.

Що б стало з Офелією, якби з усіх чтиць Аніми Беренільда обрала не її за наречену племіннику? Вона тоді ніколи б не зіткнулася з тим, кого називають «Богом»?

Звісно, зіткнулася б. Історія просто пішла б іншим шляхом. Кожен має зіграти свою роль, як він грає свою.

Поки він обходить вестибюль, із червоної вітальні долинає голос. Він дивиться крізь прочинені двері.

У цю вузьку шпарину помічає тітку Офелії, яка ходить сюди-туди екзотичним килимом, ілюзорним, як і картини полювання, й порцелянові вази. Вона заламує руки, розмахує телеграмою, що затверділа від її анімізму, говорить про висушене, мов біде, озеро, називає Фарука «кошиком для білизни», Арчібальда — «милом», Офелію — «годинником із зозулею», а весь цех лікарів — «громадськими нужниками». Беренільда, яка сидить на кріслі-бержері, не слухає її. Вона мугикає, розчісуючи довге біле волосся доньки, тільки якої безсило опирається на неї. Здається, для її вух не існує нічого, крім цього шурхоту в долонях.

Він похапцем відвертається. Він відвертається щоразу, коли йдеться про особисте. Він завжди був цікавим, але не вуаеристом.

Тільки тоді він помічає поруч чоловіка, який сидить просто на підлозі в присмерку коридору, обіпершись спиною на стіну, люто натираючи дуло мисливської рушниці. Здається, пані підшукали собі охоронця.

Він продовжує прогулянку. Одним кроком покидає вестибюль, масток, Небоград, Полюс, опиняючись на іншому краєчку світу. Тепер він на Вавилоні. О, Вавилон! Його улюблена ділянка для досліджень. Ковчег, де історії й часу настане кінець, точка перетину всього.

На Анімі був вечір, а тут ранок. На дахи падає щільна стіна дощу.

Він крокує переходами Хорошої Родини, як ними крокувала Офелія в часи передвісницької науки. Дівчина була на волосинку від того, щоб отримати крила й стати громадянкою Вавилону, що відчинило б їй чимало дверей для подальшого розслідування. Вона провалилася, на превелике щастя, як для нього. Це тільки зробило його спостереження з-за лаштунків ще захопливішим.

Він підіймається гвинтовими сходами вартової вежі.

Згори попри дощ вдалині розрізняє сусідні малі ковчеги. Попереду Меморій, позаду — Обсерваторія Відхилень. І те, і те відіграє вирішальну роль в історії.

О цій порі учні у віртуози Хорошої Родини мали б уже бути у формі, у навушниках слухати радіозаняття, з одного боку Сини Поллукса, з другого — Похресники Єлени.

Рекомендована література

Крізь дзеркала. Зимові заручини

Алхімія свободи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ